

DE VAN DE AUTEUR VAN
HET RESERVAAT

VERLEIDING

LISELOTTE STAVORINUS

GOOISCHE
THRILLER

DE CRIME COMPAGNIE

Proloog

In ieders leven is er een cruciale periode waarin het karakter wordt gevormd. Dat had hij weleens gelezen. Voor hem waren dat de afgelopen maanden geweest. Na alles wat er was gebeurd, wist hij één ding zeker: dit plan was de oplossing van al zijn problemen.

Edward zat nu al minstens een halfuur in de grote inloopkast tussen perfect georganiseerde rijen dameskleding, op kleur gesorteerd. Lange avondjurken, broekpakken, zijden blouses. Planken vol hooggehakte schoenen, lange laarzen van boterzacht leer en lades vol lingeerie. Haar parfum, een zacht waas, was een vaag souvenir van haar aanwezigheid. Het leidde hem af, maar herinnerde hem er tegelijkertijd aan waarom hij hier was.

Natuurlijk was het een gevaarlijk en bizar plan, maar hij moest het doorzetten als hij de smet op zijn bestaan wilde wegpoetsen.

Zuchtend kneedde hij zijn nek, spande en ontspande zijn armspieren en liep wat heen en weer. Daarna nam hij weer plaats in de comfortabele fauteuil, vanwaaruit hij via de eenzijdige spiegelwand uitzicht had op de slaapkamer. Vanaf de andere kant was er alleen een spiegel zichtbaar. De reden waarom die stoel in de kast stond, was in zijn ogen ongelofelijk pervers. Hij wilde er liever niet aan denken.

Weer keek hij op zijn telefoon, ze had nog steeds niet geappt. Hij trommelde met zijn vingers op zijn knieën. Kon hij zelf de regie maar nemen en de situatie voorgoed veranderen. Dan zou hij alles wat slecht en beschamend was achter zich kunnen laten en doorgaan met zijn leven.

Vanavond was hij zoals afgesproken de grote villa in Blaricum

binnengegaan. De sleutel die zij hem had gegeven, brandde in zijn hand. Zijn wijsvinger trilde toen hij de code intoetste om het alarm uit te schakelen. Hij was hier al een paar keer eerder, maar nu was alles anders. Het huis was stil en schemerig, er was niemand thuis. Even aarzelde hij. Het voelde vreemd om als ongenode gast in de donkere hal te staan.

Behoedzaam doorkruiste hij de enorme ruimte en liep met verderlichte stappen naar boven. Hij wist precies waar hij moest zijn. In de grote slaapkamer aan het einde van de gang had hij zijn eerste foto's van haar genomen. Dat leek nu een eeuwigheid geleden, maar in werkelijkheid was het maar een paar maanden.

Het enorme bed stond in het midden van de slaapkamer op een verhoging. Alles was spierwit, het Egyptische katoen van het donzige dekbed, het hoogpolige vloerkleed en de talrijke kussens die schijnbaar nonchalant aan het hoofdeinde waren geschikt. Boven het bed hing een kroonluchter van modern design en een zwart-witfoto van Sophia besloeg bijna een hele muur. Haar ogen geloken, lange wimpers, haar lippen weken licht uiteen en haar armen waren om haar naakte, volmaakte lichaam geslagen. Het was kunstzinnig en erotisch tegelijk. Alles leek perfect. Net zoals hun leven.

Snel was Edward de kast in geglipt. In de benauwde schuilplaats wachtte hij nu al veel te lang. Maar er was geen weg meer terug. Aarzelend pakte hij een zijden hemdje van Sophia uit een lade en verborg zijn gezicht in de gladde stof. Het subtiel geurende parfum maakte hem gek. Niet aan toegeven. Met een kort gebaar veegde hij zijn haar uit zijn gezicht en propte het hemdje terug. Waar bleven ze toch? Was er iets misgegaan? Hij checkte nogmaals zijn iPhone. KOMEN ER NU AAN! Zijn hart klopte wild. Een bericht van een minuut geleden. Hij hapte naar adem en de huid in zijn nek begon te prikken.

Tot in iedere vezel gespannen zat hij klaar achter de spiegelwand en keek naar de nu nog verlaten slaapkamer. Hij prentte zichzelf keer op keer in dat hij hen wel zou kunnen zien, maar zij hem niet. Geconcentreerd wachtte hij af.

Eindelijk klonk beneden het gedempte geluid van de zware voor-

deur die dichtsloeg. Een hoge, klaterende lach en een diepe stem. Gestommel in de gang, alsof iemand struikelde. Weer gelach en wat opmerkingen die hij niet kon verstaan. Voetstappen op de trap. De slaapkamerdeur zwaaide open en daar kwam ze binnen. Robert volgde haar op de voet.

Wat zag ze er prachtig uit! Haar kleine zwarte jurkje omsloot haar lichaam als een handschoen, haar lange haar was nonchalant opgestoken, in haar oren glinsterden saffieren.

Ze schopte haar hooggehakte Louboutins uit. Met een sierlijke boog belandden ze naast het grote bed. Robert wrikte zijn das losser en liet zijn jasje van zijn brede schouders glijden. Begerig reikte hij naar haar heupen, maar ze ontweek hem handig. Met een druk op de afstandsbediening dimde ze het licht en kort daarna klonken er zwoele bossanova-klanken door de kamer. Langzaam wiegde ze met haar heupen op het ritme. Ze trok de speld uit haar opgestoken kapsel en schudde langzaam haar haren los.

Edward zat gebiologeerd naar haar te staren. Even kruisten hun ogen elkaar. Het leek alsof ze hem werkelijk zag. Nee, dat kon niet, de spiegelwand is eenzijdig. Hij slikte, maar zijn keel bleef kurkdroog.

Robert vulde een glas met donkerbruine vloeistof uit een kristallen karaf die op de glazen tafel naast het bed stond, terwijl hij uit zijn ooghoeken naar zijn vrouw keek. Ze danste traag met gesloten ogen.

‘Sophia, je bent nog steeds de mooiste vrouw die ik ken,’ zei Robert hees. Ze glimlachte en ging door met haar verleidelijke act. Haar handen gingen door haar lange golvende haren. Haar jurkje kroop iets omhoog en gaf zo nog beter zicht op haar slanke, gebruinde benen.

‘Waarom is het toch zo ingewikkeld tussen ons, liefje?’ Robert trok haar naar zich toe en duwde zijn grote lichaam stevig tegen het hare. Zijn handen volgden de rondingen van haar lichaam. ‘Ik hou van je, dat weet je toch? En je bent van mij, helemaal van mij. Van niemand anders. Zeg me na.’

Sophia keek hem aan en herhaalde gehoorzaam zijn woorden. Langzaam leidde hij haar naar het grote bed, duwde haar in een beweging op de witte kussens en ging met een grommend geluid half op haar liggen. Hij hield haar polsen boven haar hoofd vast en begroef zijn gezicht in haar hals.

Een fractie van een seconde ontmoette Edward Sophia's blik toen ze over het lichaam van haar echtgenoot naar de kast keek waar hij zich schuilhield. 'Doe het!' seinden haar ogen. 'Doe het nu!'

Heel even twijfelde hij, maar bij de gedachte aan wat er de afgelopen maanden was gebeurd, trok er een verzengend hete golf door zijn lichaam. Als een roofdier voor een aanval spande hij al zijn spieren. Nog een laatste diepe ademhaling. Het ging beginnen.

1.

Het had gesneeuwd. In de vroege ochtend van eerste kerstdag had Amsterdam voor even op een zeventiende-eeuws tafereel geleken. De geluiden van de stad klonken gedempt. De takken van de bomen waren wit bevroren.

Het dooide toen Edward in de namiddag zijn oude Citroën DS voorzichtig langs de besneeuwde grachten van de binnenstad loodste. Hij zong mee met de radio. Gewoonlijk had hij niets met de feestdagen en stoorde hij zich zelfs aan de overdreven kerstverlichting. Eerlijk gezegd kon hij zich niet herinneren dat bij hen thuis één kerst voorbij was gegaan zonder spanningen. Al moest hij bekennen dat hij het de laatste jaren ook wel een beetje uitlokte.

Hij werd toch al gezien als het zwarte schaap van de familie. De onbezorgde krekkel die de hele zomer op zijn viool speelde terwijl zijn broer, de nijvere mier, een enorme voorraad voedsel voor de strenge winter verzamelde. De teleurstelling in de ogen van zijn vader was er altijd. Hij was er inmiddels aan gewend.

Maar dit jaar zou Kerstmis anders zijn. Hij had goed nieuws en tot zijn verbazing keek hij er zelfs naar uit om naar huis te gaan.

Met moeite vond hij een parkeerplek op de smalle Leliegracht. Glijdend op zijn leren zolen bereikte hij het juiste huis. Bij de voordeur moest hij in de schemering kiezen uit vijf verschillende deurbellen. Hij aarzelde. Welke was van Rosa? Hij had hier nog nooit alleen gestaan... en nog nooit helemaal nuchter. Uiteindelijk herkende hij haar naam op een rode, schuin geplakte sticker en belde aan.

Hij klom vijf steile trappen op en daar wachtte zij al op hem.

Gekleed in lingerie en een loshangend zijden ochtendjasje stond ze glimlachend tegen de deurpost geleund. Ze was een tikje ordinair en daarom de perfecte partner om hem te vergezellen naar het kerstdiner van zijn keurige Gooische familie.

‘Wat zie je er chic uit, Edward.’ Ze glimlachte verleidelijk, kuste hem vol op zijn mond en trok hem aan de revers van zijn donkerblauwe jasje mee naar binnen. ‘Ik ben nog niet klaar, zoals je ziet. Of zal ik zo meegaan naar je ouders? Maak ik in ieder geval een onvergetelijke eerste indruk.’ Lachend verdween ze in de badkamer.

In de woonkamer stond een kunstkerstboom versierd met knipperende gekleurde lichtjes voor het raam tussen de bordeauxrode fluwelen gordijnen. Hij stapte over een kanten hemdje dat achteloos op de grond was gegooid. De meubels waren veel te groot voor de ruimte. Overal lagen kussentjes, tijdschriften, glazen en kledingstukken, maar ondanks de chaos had haar huis een zekere charme. Net als Rosa zelf eigenlijk.

Hij keek op zijn horloge, ze kwamen te laat. Maar wat gaf het? Hij had zich er inmiddels bij neergelegd dat de verhouding met zijn ouders op zijn zachtst gezegd ‘verstoord’ was. Meestal was hij de grote afwezige bij de verplichte familiebijeenkomsten. Door zijn werk als nieuwsfotograaf was hij vaak onderweg en als er niet een oorlog of een ramp te verslaan was, bedacht hij wel iets anders om onder de gelegenheid uit te komen. Maar het goede nieuws dat hem sinds een paar dagen vlinders in zijn buik bezorgde, zou een nieuw begin kunnen zijn.

‘Merry Christmas!’ Rosa poseerde bevallig voor hem in een rood, strak jurkje met een diep décolleté. Haar lange blonde haar viel weelderig over haar schouders. Ze zag er veel te sexy uit, maar dat was juist perfect. Zijn vader zou zich ergeren, zijn broer zou zijn ogen uitkijken en zijn moeder zou doodsbang zijn dat Rosa haar nieuwe schoondochter zou worden.

‘Goed zo?’ Terwijl ze naar hem opkeek deed ze wankelend op één been haar hooggehakte laarsjes aan.

‘Je ziet er fantastisch uit, Rosa. Echt. Ik ben blij dat je met me

meegaat vanavond.' Hij trok haar naar zich toe en streek zacht met zijn duim over haar wang. In haar ogen zag hij de bekende zachte blik die hij altijd probeerde te vermijden. Aan verliefdheid had hij niets. Terwijl hij haar kuste besloot hij dat dit hun laatste ontmoeting zou zijn.

2.

De riante Gooische villa van de familie Van Vrijberghe de Koning stond in de bosrijke omgeving van Blaricum. De entree werd geflankeerd door twee stenen leeuwen met vervaarlijk opengesperde muilen. Het hoge hek was voor de feestdagen versierd met kransen van dennentakken met donkerrode strikken en stond uitnodigend open. Rosa was duidelijk onder de indruk.

‘Edward, je hebt mij nooit verteld dat je zó rijk was.’ Ze staaarde naar het statige huis aan het einde van de oprijlaan.

‘Ik ben niet rijk. Mijn vader is dat,’ antwoordde hij luchtig. Wat was dat? Er stond een bord van de makelaar naast het hek. **TE KOOP, INFORMATIE BIJ VOORMA & WALCH MAKELAARS.** Gingen zijn ouders verhuizen? Ze waren zo gehecht aan dit grote statige huis, het paste bij hun status en het aanzien waar ze zo op gesteld waren. Hij parkeerde de auto en speelde even met de autosleutels in zijn hand. De andere auto’s op de parkeerplaats waren groot, glanzend en van het juiste merk. De Jaguar van zijn vader, de BMW van zijn moeder, de Porsche Cayenne van zijn zwager en een gloednieuwe Audi, ongetwijfeld voorzien van de allerlaatste technische snufjes. Die zou wel van zijn broer zijn.

Rosa controleerde nog even haar make-up en keek uit haar ooghoeken naar hem. Ze gaf hem een knipoog. Hij was echt blij dat ze hem vergezelde. Hij kustte de binnenkant van haar pols.

‘Let’s face the enemy,’ zei hij luchtig.

Zijn moeder stond al in de deuropening, slank en gekleed in een van haar vele klassieke zwarte jurkjes. Ze strekte haar armen wijd

uit. Ook nu nog was ze een knappe vrouw, met haar kunstig opgestoken asblonde haar en grote grijze ogen.

‘Edward, lieverd, daar ben je! Welkom thuis, schat. Wat heerlijk om je weer te zien,’ zei ze stralend. Ze omhelsde hem in een wolk van parfum. *Samsara* van Guerlain, het deed hem aan vroeger denken. Ze deed een stap achteruit om hem te bekijken en daarna verlegde ze met lichte tegenzin haar blik.

‘En wie is deze mooie dame?’ Haar stem klonk vriendelijk, maar Edward kende de snelle blik van boven naar beneden. Kapsel, gezicht, kleding, schoenen, houding, alles kon zijn moeder in een seconde scannen, bekijken en vooral afkeuren.

Hij trok Rosa even tegen zich aan. ‘Mama, dit is mijn vriendin Rosa.’

‘Aangenaam kennis met u te maken,’ zei Rosa met haar hese stem. ‘Dank u voor de uitnodiging.’

Zijn moeder glimlachte, maar haar ogen lachten niet mee. ‘Wat enig dat jij dit jaar de gelukkige bent. Het is altijd weer een verrassing wie mijn zoon naar het kerstdiner meeneemt.’

Rosa lachte breed en stak demonstratief haar arm door die van Edward, een intiem gebaar. Het lachje van zijn moeder verdween als sneeuw voor de zon.

‘Sinds wanneer staat het huis te koop?’ begon hij, maar zijn moeder wuifde zijn vraag luchtig weg.

‘Later,’ zei ze vaag. ‘Kom binnen!’

Rosa keek met grote ogen om zich heen. Dit jaar was de hoge, statige hal ingetogen versierd met hulst en donkerrode fluwelen strikken. En natuurlijk was het donkere houtwerk van de trap voor de gelegenheid extra gepoetst. Onder de traditionele kerstboom, waarvan de piek bijna het plafond raakte, lagen cadeautjes in alle maten. Het gouden pakpapier glansde in de kerstlichtjes.

De luide stemmen vanuit de huiskamer bevestigden dat zijn zus Lexie met haar man Jasper en hun twee dochters en zijn broer Charles met zijn vrouw Margot en hun drie uiterst verwend zoon-tjes er al waren.

‘Jullie zijn de laatsten, iedereen was verder op tijd,’ zei zijn moeder.

‘Deze hal is net zo groot als mijn appartement,’ fluisterde Rosa.

‘Maar bij jou is het een stuk gezelliger.’ Edward kneep in haar hand.

‘Kijk eens aan, daar is de verloren zoon.’ Zijn oudere broer ging ieder jaar meer op hun vader lijken. Dezelfde wijkende haargrens, de manier waarop hij zijn sigaar vasthield.

‘Zo Eddie, hoe staat het leven? Nog steeds één groot spannend avontuur?’ Charles blies de rook van zijn sigaar weg vanuit zijn mondhoek, keek met een schuin oog naar Rosa en gaf Edward een vette knipoog.

Hij negeerde hem en wendde zich tot zijn schoonzus. ‘Margot, leuk om je te zien, je ziet er goed uit,’ loog hij terwijl hij zijn schoonzus voorzichtig op haar wang kust. Haar hoekige schouders staken uit een strapless donkergroen cocktailjurkje en hij zag lijnen in haar gezicht die er eerder niet waren geweest.

De eerste keer dat Margot bij hen thuiskwam kon hij zich nog goed herinneren. Dat mooie populaire gymnasiummeisje, altijd in voor een feestje, had zijn broer totaal betoverd op haar zeventiende. Zijn ouders waren verheugd, Margot kwam uit een goede Gooische familie, haar vader was notaris en ze hadden een tweede huis in Verbier. Wat wilden ze nog meer? Nu was er nog maar weinig over van het frisse meisje met de lange blonde paardenstaart, dat uitdaggend op de tafels danste tijdens de Larense hockeyclubfeesten. Hij vermoedde dat het leven met Charles haar niet helemaal had gebracht waar ze op had gehoopt.

Zijn zus Lexie viel hem om zijn hals, haar hoge stem snerpte in zijn oor. ‘Edward, waarom zien we je zo weinig? Je komt nooit op onze feestjes, zó ongezellig. Ik weet niet eens of je de uitnodigingen wel ontvangt. Je zit altijd in die gevaarlijke landen tegenwoordig,’ pruilde ze. Zonder op een antwoord te wachten babbelde ze door. ‘We zijn verhuisd, met een beetje hulp van papa hebben Jasper en ik dat grote huis kunnen kopen in Laren. Heb je onze housewarming-

invitatie wel ontvangen? Zó jammer dat je er niet was. Hoewel, je was waarschijnlijk gek geworden van alle aandacht, want al mijn vriendinnen van vroeger waren er.'

Ze wendde zich tot Rosa en rolde dramatisch met haar ogen. 'Stuk voor stuk waren ze verliefd op Edward. Echt, ik wist nooit of mijn vriendinnen voor mij of voor mijn knappe broer kwamen. En hij ziet er nog steeds zo goed uit, vind je niet, Lola?'

Rosa deed geen poging om haar te verbeteren, maar knikte instemmend. Edward haalde zijn schouders even op en gaf haar een knipoog.

Onrustig dwaalden zijn ogen door de ruimte. Daar, naast de open haard, zat zijn vader in zijn comfortabele fauteuil. De vlammen wierpen grillige schaduwen op zijn gezicht. Wat zag hij er moe uit! Hij zat onderuitgezakt met zijn hand op zijn voorhoofd en zijn huid was onnatuurlijk bleek. Voor het eerst zag hij zijn vader als een oude man. Het verraste hem hoe pijnlijk hij die aanblik vond. Aarzelend liep Edward naar hem toe.

'Dat is lang geleden, papa. Hoe is het?' De uitgestoken hand voelde broos aan. Hij zag dat het zijn vader moeite kostte om op te staan.

'Gaat het wel?' vroeg Edward.

Knorrig mompelde zijn vader iets onverstaanbaars en knikte kort naar hem. Verder zei hij niets. Zijn gezicht verraadde geen enkele emotie. Woordeloos stonden ze tegenover elkaar. Uiteindelijk zei zijn vader: 'Je bent niets veranderd.'

Edward wist dat het geen compliment was.

'En wie is dat?' Zijn vader gebaarde naar Rosa.

'Dit is mijn vriendin, Rosa de Waal.' Hij sloeg een arm om haar heen. Rosa schonk zijn vader haar charmantste glimlach.

'De Waal? Van de rederijfamilie De Waal uit Rotterdam?' Natuurlijk wist zijn vader heel goed dat Rosa hoogstwaarschijnlijk geen dochter van de steenrijke scheepsmagnaat was.

Rosa liet zich niet kennen. 'Nee, ik ben bang van niet. Ik ben een dochter uit de bekende banketbakkersfamilie De Waal uit Amsterdam-Oost. Kent u die misschien ook?'